

SỐ 564

KINH CHUYỂN THÂN NỮ

*Hán dịch: Đời Lưu Tống, Tam tạng Đàm-ma-mật-đa,
người nước Kế Tân.*

Tôi nghe như vậy:

Một thời, Đức Phật ở tại núi Kỳ-xà-quật, thuộc thành Vương xá cùng với chúng Đại Tỳ-kheo một ngàn người và tám ngàn Bồ-tát, tất cả đều là những bậc được mọi người biết đến. Trong chúng, cũng có những vị từ cõi Phật khác đến pháp hội và chư Thiên, Long, Dạ-xoa, Càn-thát-bà, A-tu-la, Khẩn-na-la, Ma-hầu-la-già cùng với trăm ngàn quyến thuộc tụ hội đông đủ.

Bấy giờ, bốn chúng vây quanh nghe Đức Thế Tôn thuyết giảng kinh, văn nghĩa khéo léo thuận hợp, đầu, giữa, cuối đều tốt đẹp, nói rõ và đầy đủ tướng phạm hạnh. Tại chúng hội, có một Bà-la-môn tên Tu-đạt-đa, vợ ông ấy tên là Tịnh Nhật, đang mang thai một bé gái và cũng có mặt trong chúng hội. Tuy bé gái còn ở trong thai, nhưng các căn đầy đủ, không cấu uế, chấp tay một lòng hướng về Phật nghe pháp và có điều muốn hỏi.

Bấy giờ, Tôn giả A-nê-lô-đậu, chứng được Thiên nhãn sáng sạch không tăng giảm, hơn mắt người đời, thấy nàng Tịnh Nhật mang thai một bé gái, các căn đầy đủ, không cấu uế, đang chấp tay một lòng hướng về Phật nghe pháp và có điều muốn hỏi. Tôn giả A-nê-lô-đậu thấy sự việc ấy rồi, bạch Phật:

–Kính thưa Thế Tôn! Nàng Tịnh Nhật mang thai, bé gái trong bụng có các căn đầy đủ, không tạp nhiễm, một lòng chấp tay hướng

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

về Phật nghe pháp và có điều muốn hỏi.

Phật bảo Tôn giả A-nê-lô-đâu:

–Ta đã thấy trước bé gái trong thai ấy, nhưng không nói đó thôi. Vì sao? Vì sợ nếu có chúng sinh nào không tin lời nói chân thật của Như Lai thì người đó mãi mãi lãnh thọ nhiều khổ não.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn phóng ra ánh hào quang lớn, chiếu khắp cả tam thiên đại thiên thế giới, lại dùng thần lực làm cho mọi người trong chúng hội đều được thấy bé gái nơi thai của mẹ, có các căn đầy đủ, không uestạp, đang chấp tay một lòng hướng về Phật nghe pháp và có điều muốn hỏi. Đức Thế Tôn liền phát ra các âm thanh được chúng sinh ưa thích, đều thanh tịnh như: Âm thanh dễ hiểu, âm thanh chân chất, âm thanh dịu dàng, âm thanh vừa tai người nghe không có tiếng lỗi lầm, âm thanh làm cho thân tâm được an lạc, âm thanh xa lìa những nhiễu loạn của phiền não như trăng sáng, âm thanh dịu dàng liên tiếp không dứt, âm thanh không ồn ào, âm thanh khi vào tâm người có thể từ bỏ tham dục, sân hận, ngu si, âm thanh giúp mọi người tin vui hoan hỷ, âm thanh vượt quá Phạm âm, âm thanh như sấm chớp, âm thanh như nhạc trời, âm thanh như tiếng gầm của sư tử diễn pháp, âm thanh của quả báo về sự tích chứa căn lành từ hơn trăm ngàn vạn ức a-tăng-kỳ na-do-tha kiếp. Đức Thế Tôn dùng những âm thanh hòa nhã như vậy nói với bé gái:

–Con vì chuyện gì mà đến nghe pháp, lại có điều muốn hỏi?

Bé gái trong thai nương nơi oai thần của Phật, bạch với Đức Phật:

–Kính thưa Thế Tôn! Có nhiều chúng sinh tham lam chìm đắm trong ngã kiến, sinh ra giả dối, phân biệt, điên đảo. Không có chúng sinh mà cho là có tướng chúng sinh. Không có ngã mà gọi đó là ngã. Không có nhân, không có thọ mạng, không có trưởng dưỡng mà cho là có nhân, có thọ mạng, có trưởng dưỡng. Vì tất cả chúng sinh bị sự vướng mắc như vậy, nên con có điều muốn hỏi. Lại có chúng sinh bị mắc vào ngã kiến, đối với đạo Nhất thừa đã không thể hiểu nên con muốn vì họ mà mở bày, tỏ rõ đạo Nhất thừa. Lại có chúng sinh bị vô minh, hữu, ái che lấp, trói buộc, không thể hiểu biết rõ ràng pháp giải thoát, con muốn họ hiểu biết rõ về pháp giải thoát đó. Lại có chúng sinh bị sự che lấp của tham dục, sân hận, ngu si, tối tăm mê

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

muội, không thể mạnh mẽ dốc cầu ba môn giải thoát là Không, Vô tướng, Vô tác, nên con muốn họ tu chứng ba môn giải thoát ấy. Lại có chúng sinh rơi vào bốn thứ điên đảo: Vô thường cho là thường, khổ cho là vui, vô ngã thấy có ngã, không sạch lại cho là sạch; con muốn giải thích cho họ pháp bốn Đế. Đó là Khổ, Tập khổ, Diệt khổ, Đạo diệt khổ. Lại có chúng sinh bị năm cái che lấp, không tu sửa năm Căn, con muốn họ có đầy đủ pháp năm Căn. Lại có chúng sinh tham dựa vào sáu nhập, không chứng sáu thông, nên con muốn giải thích pháp sáu thông. Lại có chúng sinh vui trụ vào bảy thức không thể hiểu về bảy phần Bồ-đề. Con muốn vì họ giảng nói về bảy giác pháp. Lại có chúng sinh hành tám tà đạo, không hiểu về tám Thánh đạo, nên con muốn giải thích cho họ về tám Thánh đạo. Lại có chúng sinh tâm ôm giữ chín ưu não, không thể nhập vào chín định thứ đệ, nên con muốn giải thích cho họ các thiền và Ta-ma-đề giải thoát. Lại có chúng sinh tạo mười nghiệp ác, không siêng năng tu mười nghiệp thiện, nên con muốn họ có đầy đủ đạo mười điều thiện. Lại có chúng sinh rơi vào tụ tà hoặc tụ bất định, ở trong pháp vô lậu chẳng được lợi ích gì, nên con muốn họ hiểu rõ pháp tụ chánh định, giúp chúng sinh thành tựu căn lành tự điều phục, tùy theo ý nguyện mong cầu mà thuyết pháp.

Kính thưa Thế Tôn! Con nay vì tất cả những nhân duyên như vậy, nên hướng về Phật nghe pháp và đó là điều muốn hỏi.

Bấy giờ, đại chúng trong pháp hội đều ca ngợi đây là việc chưa từng có và cùng thưa với Phật:

–Pháp của Như Lai thật là hiếm có. Bồ-tát tuy ở trong thai, vì muốn tạo lợi ích cho chúng sinh mà không quên nói pháp. Nếu thiện nam, thiện nữ nào thấy, nghe thì không ai là không phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác.

Khi ấy, bé gái nương vào oai thần của Phật, giống như hậu thân của Bồ-tát, bỗng nhiên sinh ra từ hông bên phải của mẹ. Bé gái ấy nhờ sức nơi nhân duyên phước tuệ, nên lúc sinh, thân người mẹ như bình thường, không có nào phiền đau đớn. Bé gái sinh chưa bao lâu thì mặt đất chấn động, trên trời mưa các loại hoa, tất cả nhạc cụ không đánh tự kêu vang. Mặt đất bỗng sinh ra một hoa, lớn như bánh xe, tất cả đều trang trí bằng những sắc hương tuyệt hảo, ai nhìn thấy

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

cũng đều an vui, có trăm ngàn cánh, nhánh bằng vàng ròng, lá làm bằng bạc, cộng nhụy bằng mã não, đài làm bằng chân châu đỏ. Bé gái đứng ở trên, thân hình như hài nhi hai, ba tuổi, hình dáng đoan chánh, trông rất đáng yêu, đáng kính, nhờ đời trước đã tạo phước đức nên quả báo sinh ra được như vậy.

Bấy giờ, Thích Đề-hoàn Nhân cầm áo chuỗi ngọc của trời, đến chỗ bé gái và nói:

–Này thiện nữ! Hãy mặc áo chuỗi ngọc này.

Bé gái đáp lời Thích Đề-hoàn Nhân:

–Ta là Bồ-tát, không thể trang phục bằng áo chuỗi ngọc của trời. Vì sao? Vì Bồ-tát thường lấy tâm Bồ-đề làm áo chuỗi ngọc để trang nghiêm, mới hơn tất cả sự trang nghiêm của trời và người ở thế gian. Lại nữa, này Kiều-thi-ca! Bồ-tát có mười loại áo chuỗi ngọc để tự trang nghiêm. Những gì là mười? Đó là không mất tâm Bồ-đề. Không bỏ phước thâm tâm. Luôn đem lòng lành lớn cứu hộ tất cả chúng sinh nào mong cầu. Thường lấy lòng thương xót lớn làm gốc chuyên cần tu hành, tấn tới độ tất cả, không bỏ một chúng sinh nào, thành tựu cho tất cả chúng sinh. Thường đem sự hổ thẹn để trang nghiêm cho nghiệp thân, khẩu, ý. Tất cả vật đã ban cho, đều không mong cầu sự đền đáp. Suốt đời giữ giới, thực hành hạnh Đầu-đà công đức, không cho trái phạm. Hành trì nhẫn nhục, có thể nhường nhịn, được những gì khó nhường nhịn. Dùng phương tiện ngay thẳng mà cầu được căn lành. Tâm ấy tuy trụ trong các thiền và vô lượng Tam-muội, nhưng không mong cầu chứng phi thời giải thoát.

Này Kiều-thi-ca! Đó là mười loại y phục chuỗi ngọc trang nghiêm của Bồ-tát, bất cứ lúc nào cũng không được xa lìa.

Lại nữa, này Kiều-thi-ca! Bồ-tát lấy tướng tốt trang nghiêm thân, hơn hẳn các thứ chuỗi ngọc. Tướng hảo ấy từ phước tuệ sinh ra. Phước tuệ là những gì? Là những sự ban bố cho các vật mình yêu thích, có thể xả bỏ nhiều thứ khác, đối với tất cả chúng sinh tâm không hề sân hận, thường mong cầu làm điều thiện, ban cho không hạn chế để vô số người khác được đầy đủ, xem tất cả chúng sinh đều là ruộng phước.

Này Kiều-thi-ca! Đó gọi là y phục chuỗi ngọc trang nghiêm bậc nhất của Bồ-tát. Nếu Bồ-tát muốn chứng đắc hàng Thanh văn,

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Bích-chi-phật thì không gọi là trang nghiêm. Nếu chúng sinh còn tâm keo kiệt, tâm phá giới, tâm sân hận, tâm lưỡi biếng, tâm loạn tưởng ác tuệ, tâm hèn kém tạp nhiễm các phiền não thì tôi không chứng Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Kinh sợ, hối hận thì chẳng phải là Bồ-tát trang nghiêm. Vì sao? Vì xa lìa pháp trang nghiêm của Bồ-tát.

Khi ấy, trong chúng hội được nghe nói về các pháp trang nghiêm của Bồ-tát, có một vạn hai ngàn chư Thiên và người, trước có gieo trồng căn lành đều phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn bảo bé gái ấy:

–Con có thể nhận áo chuỗi ngọc của Thích Đề-hoàn Nhân?

Bé gái bạch Phật:

–Kính thưa Thế Tôn! Con không thể nhận, vì y phục chuỗi ngọc trang nghiêm phải thích ứng và cùng chí hướng với con. Thiên chủ Đế Thích này nguyện cầu trí nhỏ, mong muốn thấp kém, nhằm chán sinh tử, thường ôm lòng lo sợ, muốn mau nhập Niết-bàn, thường theo Thế Tôn nghe thọ giáo pháp, chỉ để mong cầu trí tuệ sáng suốt cho bản thân, không vì người khác. Như kết bè cỏ muốn mau qua sông, không vì người mà làm ruộng phước sạch, xa lìa mắt trong sáng của chư Phật, không hiểu rõ căn tánh của chúng sinh. Thưa Thế Tôn! Con nay mặc áo giáp kiên cố, cầu Đại thừa, muốn tạo lợi ích cho tất cả, làm chiếc thuyền pháp lớn độ những người chưa độ, cầu trí tuệ tự nhiên, chuyển bánh xe chánh pháp, không mong cầu ở người khác, lấy trí Như Lai để tự trang nghiêm, làm cho tất cả đều được mắt trí trong sáng của chư Phật.

Kính thưa Thế Tôn! Con từ nước kia đến và sinh ra ở đó, muốn được thấy Đức Như Lai Thích-ca, để lễ bái cúng dường và nghe thuyết pháp. Đức Thế Tôn phải cho con áo chuỗi ngọc để con mặc.

Bấy giờ, trong pháp hội, các thiên, nhân đều suy nghĩ: “Thế giới của bé gái này tên là gì, cách đây bao xa, ở tại phương nào? Như Lai ở nước đó hiệu là gì, hiện nay nói pháp gì?”

Biết tâm niệm của đại chúng trong pháp hội, Đức Thế Tôn bảo Tôn giả Xá-lợi-phất:

–Đến thế giới đó là hướng Đông nam, trải qua ba mươi sáu na-

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

do-tha cõi Phật, có thế giới tên là Tịnh trú, Đức Phật hiệu là Vô Cấu Xưng Vương Như Lai Ứng Cúng Chánh Đẳng Chánh Giác, hiện đang nói pháp. Nay Tôn giả Xá-lợi-phất! Bé gái này mất ở thế giới Tịnh trú, sinh ở cõi này vì muốn thành tựu cho chúng sinh và cũng muốn lễ bái cúng dường ta, nghe ta thuyết pháp.

Phật thuyết giảng kinh xong, thời gian chưa bao lâu, Đức Phật Vô Cấu Xưng Vương Như Lai, khởi tâm thương xót, dùng thần lực sai các Bồ-tát đem áo chuỗi ngọc trang nghiêm đến cho bé gái, đứng giữa hư không trước bé gái và nói:

–Này Thiện nữ! Đức Phật Vô Cấu Xưng Vương Như Lai ở thế giới Tịnh Trú, sai đem chiếc áo chuỗi ngọc này cho ngươi, vậy ngươi hãy mặc vào. Nơi đó, chư Bồ-tát khi mặc y phục chuỗi ngọc trang nghiêm đều đắc năm thần thông, ngươi cũng sẽ được như vậy.

Bấy giờ, bé gái đón nhận y phục chuỗi ngọc từ hư không mặc vào. Trong chốc lát, y phục chuỗi ngọc phát ra hào quang thật đẹp. Trừ ánh hào quang của Như Lai, còn lại ánh sáng của mặt trời, mặt trăng, ánh sáng của Phạm thiên, Đế Thích, Hộ thế Thiên vương đều bị biến mất. Bé gái ấy liền đạt đủ năm thần thông, bước xuống đài sen, đi tới chỗ Phật. Từng bước, từng bước làm mặt đất chấn động đủ sáu cách. Bé gái đến trước Đức Phật đánh lễ sát chân Phật, nhiễu quanh Phật bảy vòng và bạch:

–Kính thưa Thế Tôn! Nguyện xin Thế Tôn vì các Đại Bồ-tát mà giảng nói pháp Bồ-đề tăng trưởng, để các Đại Bồ-tát vào đạo Vô thượng không thoái chuyển, thắng được các hành ma, mau chóng thành tựu đạo quả Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác.

Đức Phật nói với bé gái:

–Nếu Bồ-tát thành tựu được bốn pháp thì có khả năng giữ gìn Bồ-đề và làm cho tăng trưởng:

1. Tâm thanh tịnh.
2. Tâm sâu xa.
3. Phương tiện.
4. Không bỏ tâm Bồ-đề.

Đó gọi là bốn.

Lại có bốn pháp:

1. Thường muốn tạo lợi ích cho tất cả chúng sinh.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

2. Thường khởi tâm thiện nhớ đến tất cả chúng sinh.
3. Dùng lòng thương rộng lớn độ thoát tất cả chúng sinh.
4. Phải có tâm vững vàng, đầy đủ sự tinh tấn đối với tất cả

pháp Phật.

Đó gọi là bốn.

Lại có bốn pháp:

1. Phân biệt các pháp sinh nhiều tín tâm.
2. Xa lìa tâm Thanh văn, Bích-chi-phật.
3. Vui thấy các pháp là trên hết, muốn được tròn đầy tất cả

pháp Phật.

4. Siêng năng, tinh tấn tu hành để thành tựu quả ấy.

Đó gọi là bốn.

Lại có bốn pháp:

1. Xa lìa mọi kiêu mạn.
2. Trừ tâm tự đại.
3. Kính trọng các bậc tôn trưởng.
4. Nghe lời chỉ dạy.

Đó gọi là bốn.

Lại có bốn pháp:

1. Đến cầu người không sinh sân hận.
2. Bố thí mọi thứ không cầu đền đáp.
3. Đã bố thí thì không hối tiếc.
4. Có căn lành nên hết lòng hồi hướng nơi Bồ-đề.

Đó gọi là bốn.

Lại có bốn pháp:

1. Không phá giới.
2. Không làm hư hoại giới.
3. Không lẫn lộn giới.
4. Không làm đục giới.

Đó gọi là bốn.

Lại có bốn pháp:

1. Tánh hòa giải có khả năng nhẫn nhịn.
2. Khéo bảo vệ ý người khác.
3. Tự bảo vệ thân mình, quyết không phạm đến người khác.
4. Hồi hướng nơi Bồ-đề.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Đó gọi là bốn.

Lại có bốn pháp:

1. Tinh tấn vững vàng.
2. Tinh tấn sạch trong.
3. Tinh tấn không khiếm nhược.
4. Hồi hướng nơi Bồ-đề.

Đó gọi là bốn.

Lại có bốn pháp:

1. Thân cường tráng có thể chịu đựng.
2. Tâm vững vàng có thể chịu đựng.
3. Khéo léo để có thể tu tập các thiền chi.
4. Luôn không quên mất tâm Bồ-đề.

Đó gọi là bốn.

Lại có bốn pháp:

1. Bố thí.
2. Ái ngữ.
3. Lợi ích.
4. Đồng sự.

Đó gọi là bốn.

Lại có bốn pháp:

1. Tâm Từ ban bố khắp nơi.
2. Thể hiện lòng thương xót rộng lớn không mỗi một.
3. Tâm tràn đầy niềm vui yêu kính pháp.
4. Tâm xả bỏ mọi thương ghét.

Đó gọi là bốn.

Lại có bốn pháp:

1. Nghe pháp không chán.
2. Suy nghĩ, xem xét đúng đắn.
3. Tùy theo pháp có thể hành.
4. Hồi hướng nơi Bồ-đề.

Đó gọi là bốn.

Lại có bốn pháp:

1. Biết các hành là vô thường.
2. Quyết định biết ấm là khổ.
3. Quyết định biết các pháp là không có ngã.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

4. Quyết định biết Niết-bàn là pháp vắng lặng.

Đó gọi là bốn.

Lại có bốn pháp:

1. Được lợi không vui.
2. Mất lợi không buồn.
3. Tuy có danh tiếng tâm vẫn bình thường.
4. Tuy nghe tiếng xấu, tâm cũng không phiền não.

Đó gọi là bốn.

Lại có bốn pháp:

1. Bị người khác xúc phạm không sân.
2. Được khen ngợi không vui.
3. Gặp khổ có thể nhẫn chịu.
4. Tuy được vui, không chạy theo, cũng không chối bỏ.

Đó gọi là bốn.

Lại có bốn pháp:

1. Xét nhân.
2. Biết quả.
3. Xa lìa hai thứ biên kiến.
4. Biết pháp do duyên khởi.

Đó gọi là bốn.

Lại có bốn pháp:

1. Biết ở trong không ngã.
2. Biết ở ngoài không có chúng sinh.
3. Biết trong lẫn ngoài, không có thọ mạng.
4. Thanh tịnh rốt ráo không có ai.

Đó gọi là bốn.

Lại có bốn pháp:

1. Tu hành “không” - không sợ.
2. Quán “vô tướng” - không mất.
3. Không phân biệt - “vô nguyện.”
4. Vui quán các pháp - “vô tác.”

Đó gọi là bốn.

Lại có bốn pháp:

1. Không chứng Khổ trí.
2. Không chứng Tập trí.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

3. Không chứng Diệt trí.

4. Không chứng Đạo trí.

Đó gọi là bốn.

Lại có bốn pháp:

1. Xem xét sâu kỹ về Bồ-đề.

2. Không chê bai chánh pháp.

3. Trọn đời thân ở trong chúng Tăng không thoái chuyển.

4. Đối với giáo pháp không nên tranh cãi.

Đó gọi là bốn.

Lại có bốn pháp:

1. Có khả năng làm cho tham dục không khởi lên.

2. Không tạo nên nhân duyên.

3. Dứt tham dục, sân giận, ngu si.

4. Đối với phiền não cũng lại như vậy.

Đó gọi là bốn.

Lại có bốn pháp:

1. Ở trong chúng sinh tâm luôn bình đẳng.

2. Xem tất cả chúng sinh đều là ruộng phước.

3. Bình đẳng tôn kính Phật và chúng sinh.

4. Xem quán pháp và chúng sinh đều bình đẳng.

Đó gọi là bốn.

Lại có bốn pháp:

1. Không đề cao mình.

2. Không hạ thấp người khác.

3. Không khinh người chưa học.

4. Yêu kính người đã học như thầy.

Đó gọi là bốn.

Lại có bốn pháp:

1. Xa lìa lời nói vô ích.

2. Thường cầu sự vắng vẻ, tĩnh lặng.

3. Ưa thích nơi thanh vắng không nhàm chán.

4. Siêng cầu công đức lợi ích nơi thanh vắng.

Đó gọi là bốn.

Lại có bốn pháp:

1. Bớt sự ham muốn.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

2. Nên biết đủ.
3. Biết lường tính vật tịnh.
4. Vui hạnh Đầu-đà, không tham đắm vào y phục tốt, ăn uống

ngon.

Đó gọi là bốn.

Lại có bốn pháp:

1. Biết mình.
2. Biết người.
3. Biết thời.
4. Biết nghĩa.

Đó gọi là bốn.

Lại có bốn pháp:

1. Vui với pháp.
2. Vui với nghĩa.
3. Vui với chân lý.
4. Vui với thành tựu các chúng sinh.

Đó gọi là bốn.

Lại có bốn pháp:

1. Bên trong sạch, có thể bảo vệ tự tâm.
2. Bên ngoài sạch, có thể bảo vệ chúng sinh.
3. Pháp sạch để làm nơi thực hành điều thiện.
4. Trí sạch có thể bỏ sự cao ngạo.

Đó gọi là bốn.

Lại có bốn pháp:

1. Xa lìa ngã.
2. Bỏ ngã sở.
3. Trừ bỏ các kiến.
4. Dứt bỏ yêu, giận.

Đó gọi là bốn.

Lại có bốn pháp:

1. Khéo dùng phương tiện thâm giữ trí tuệ.
2. Dùng trí tuệ thâm lấy phương tiện khéo léo.
3. Lòng thương lớn thâm lấy tất cả sự bố thí.
4. Tinh tấn thâm giữ tất cả đạo phẩm của pháp.

Đó gọi là bốn.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Này Thiện nữ! Bồ-tát thành tựu những bốn pháp như vậy, có thể thâm giữ Bồ-đề và làm cho tăng trưởng.

Khi Đức Thế Tôn giảng nói bốn pháp thâm giữ Bồ-đề, khiến cho tất cả tâm Bồ-đề được tăng trưởng thì trong chúng hội có ba vạn hai ngàn chư Thiên và người đều phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác.

Lúc đó, Tôn giả Xá-lợi-phất hỏi bé gái:

–Cha mẹ đặt tên cho người là gì?

Bé gái đáp:

–Thưa Tôn giả Xá-lợi-phất! Tất cả các pháp vốn không có tên, tùy theo sự phân biệt mà lập tên, chẳng phải là chân thật nên không định chủ. Thưa Tôn giả Xá-lợi-phất! Đại Bồ-tát tùy theo điều mình thực hành mà lập tên. Nếu được tâm tịnh gọi là người tâm tịnh, nếu được tâm sâu xa gọi là người đạt tâm sâu xa, nếu thực hành phương tiện gọi là tịnh phương tiện, nếu thực hành bố thí thì gọi là người khéo léo ban cho, nếu tu Thi-la (giới) gọi là người tịnh giới, nếu trụ nơi nhẫn nhục gọi là người có sức chịu đựng, nếu tinh tấn gọi là người mặc áo giáp sáng suốt tiến tới, nếu trụ nơi các thiền gọi là người của Tam-muội, mau đắc được trí tuệ gọi là người đại trí tuệ, nếu trụ nơi Từ, Bi, Hỷ, Xả gọi là người có đại Từ, đại Bi, đại Hỷ, đại Xả, nếu trụ nơi thanh vắng gọi là người an nhàn không còn lo toan, nếu không xả bỏ hạnh Đầu-đà gọi là người tu hành công đức thanh tịnh, nếu thích tu tập pháp thiện gọi là người vui vẻ cầu pháp. Nói tóm lại, tùy theo những căn lành phát khởi hướng đến Đại thừa thì được đặt tên.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn bảo Tôn giả Xá-lợi-phất:

–Nên biết, bé gái này, khi mặc áo chuỗi ngọc, phóng ra ánh hào quang lớn chiếu khắp đại chúng thì nên gọi bé gái này là Vô Cấu Quang, hãy nhớ kỹ như vậy.

Tôn giả Xá-lợi-phất hỏi nữ Vô Cấu Quang:

–Người ở thế giới Tịnh trú, chỗ Phật Vô Cấu Xưng Vương, thọ thân nữ cũng ở nơi đó phải không?

Nữ Vô Cấu Quang đáp:

–Thưa Tôn giả Xá-lợi-phất! Thế giới của Đức Phật đó không có người nữ.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Tôn giả Xá-lợi-phất hỏi:

–Vậy lúc đó người là gì? Mang thân nữ tại sao sinh ở đó?

Nữ đáp:

–Con nay không phải là nam hay nữ, cũng không phải là sắc, thọ, tưởng, hành, thức, đến sinh ở đó. Vì sao, thưa Tôn giả Xá-lợi-phất! Ý của Tôn giả thế nào? Như Lai hóa làm người từ nước Phật này đến nước Phật khác vì có thân nam, thân nữ nhập các tướng sai biệt chăng?

Tôn giả Xá-lợi-phất nói:

–Không phải. Vì sao? Vì sự biến hóa của Như Lai không có sai biệt.

Nữ nói:

–Thưa Tôn giả Xá-lợi-phất! Như Như Lai với chỗ biến hóa không có sai biệt, tất cả các pháp đều như hóa. Nếu biết tất cả các pháp đều đồng tướng hóa, nên từ nước Phật này đến nước Phật khác sẽ không thấy sai biệt.

Xá-lợi-phất:

–Người ở trong các pháp thấy không sai biệt, vậy làm thế nào để thành tựu cho chúng sinh?

Nữ đáp:

–Thưa Tôn giả Xá-lợi-phất! Nếu trong các pháp thấy sai biệt thì không thể thành tựu cho chúng sinh. Trong các pháp không thấy sai biệt mới có thể thành tựu cho chúng sinh.

Tôn giả Xá-lợi-phất hỏi nữ Vô Cấu Quang:

–Vậy người thành tựu bao nhiêu chúng sinh rồi?

Nữ đáp:

–Như Tôn giả Xá-lợi-phất đã đoạn trừ phiền não vậy.

Tôn giả Xá-lợi-phất nói:

–Phiền não ta đoạn tánh của chúng không chỗ để có.

Nữ nói:

–Tánh của chúng sinh cũng không chỗ để có.

Tôn giả Xá-lợi-phất nói:

–Chúng sinh không tánh lấy chỗ nào để thành tựu?

Nữ Vô Cấu Quang hỏi lại:

–Phiền não không tánh vậy đoạn trừ cái gì?

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Tôn giả Xá-lợi-phất đáp:

–Không phân biệt nên gọi là đoạn.

Nữ Vô Cấu Quang nói:

–Như lời Tôn giả Xá-lợi-phất nói, nếu không phân biệt ngã kia thì gọi là thành tựu cho chúng sinh.

Tôn giả Xá-lợi-phất hỏi lại nữ Vô Cấu Quang:

–Thế nào gọi là thành tựu cho chúng sinh?

Nữ Vô Cấu Quang đáp:

–Trong các hữu không khởi nhiễm ái thì gọi là thành tựu cho chúng sinh.

Tôn giả Xá-lợi-phất lại hỏi nữ Vô Cấu Quang:

–Người đối với ba thừa, lấy thừa nào để thành tựu cho chúng sinh?

Nữ Vô Cấu Quang đáp:

–Thưa Tôn giả Xá-lợi-phất! Ví như mọi nơi trong không trung, mưa xuống đúng thời vào những hạt giống đủ loại về lúa thóc, thảo dược, cây cối đều được sinh trưởng. Như trận mưa đó có tướng phân biệt không?

Tôn giả Xá-lợi-phất nói:

–Nước tuy có thể làm sinh trưởng lúa mạ, nhưng không phân biệt.

Nữ Vô Cấu Quang nói:

–Như vậy, thưa Tôn giả Xá-lợi-phất! Chư Phật và Bồ-tát nói pháp cũng không phân biệt, tùy theo căn lành thành thực của tất cả chúng sinh ở trong ba thừa mà điều phục họ.

Tôn giả Xá-lợi-phất hỏi nữ Vô Cấu Quang:

–Thế nào gọi là điều phục, nghĩa ấy ra sao?

Nữ Vô Cấu Quang đáp:

–Điều phục là có khả năng xét xem tà đạo tức chánh đạo, đó gọi là điều phục. Vì sao? Vì phàm phu điên đảo không thể xem xét đúng đắn nên không thể điều phục. Nếu xem xét tướng bình đẳng của tà đạo mà không chạy theo, không dựa vào các tà đạo thì gọi là điều phục rất ráo. Thưa Tôn giả Xá-lợi-phất! Nói đến điều phục, tức là đối với ngã là không ngã, mới gọi là điều phục. Vì sao? Vì không ngã kiến thì đối với các phiền não sẽ không tham ái, không

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

khởi, gọi là giải thoát.

Nữ Vô Cấu Quang hỏi Tôn giả Xá-lợi-phất:

–Tôn giả được giải thoát chưa?

Tôn giả Xá-lợi-phất đáp:

–Ta đã được giải thoát.

Nữ Vô Cấu Quang nói:

–Ai trói buộc Tôn giả mà Tôn giả nói là giải thoát.

Tôn giả Xá-lợi-phất nói:

–Không phải trói buộc mà được giải thoát, nhưng vì bản tánh vốn là tướng giải thoát nên ta nói là được giải thoát.

Nữ Vô Cấu Quang hỏi:

–Nếu bản tánh không trói, không mở là tướng giải thoát, cớ sao

Tôn giả nói: “Ta đã giải thoát”?

Tôn giả Xá-lợi-phất đáp:

–Tất cả các pháp đều là tướng giải thoát, nên ta nói “Ta đã giải thoát.”

Nữ Vô Cấu Quang nói:

–Như Tôn giả nói: “Nếu biết các pháp đều là tướng giải thoát” thì gọi là giải thoát rồi ráo.

Tôn giả Xá-lợi-phất nói:

–Như các bậc A-la-hán đã sạch các lậu nêu bày, nay người nói cũng không khác.

Nữ Vô Cấu Quang nói:

–Thưa Tôn giả Xá-lợi-phất! Nay con cũng là A-la-hán đã sạch các lậu.

Tôn giả Xá-lợi-phất nói:

–Lấy gì làm chứng lời nói đó.

Nữ Vô Cấu Quang nói:

–Con xa lìa tất cả trần cấu và đạo phẩm của Thanh văn, Duyên giác, con thấy biết như Thanh văn, Duyên giác, nhưng không dừng lại nơi Thanh văn, Duyên giác. Con chỉ cầu trí Phật, đó là sự làm chứng lời nói của con, con là A-la-hán đã sạch các lậu.

Tôn giả Xá-lợi-phất hỏi:

–Như vậy là có nhân duyên nên các Bồ-tát làm A-la-hán sao?

Nữ Vô Cấu Quang đáp:

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

–Có.

Tôn giả Xá-lợi-phất hỏi:

–Lấy nhân duyên gì mà có.

Nữ Vô Cấu Quang đáp:

–Nếu có chúng sinh đời trước gieo trồng căn lành, người ấy nên dùng thân Thanh văn độ tức là hiện thân Thanh văn mà nói: “Ta là A-la hán vì chúng sinh thuyết pháp chứng A-la-hán, cũng gọi là Bồ-tát làm A-la hán.”

Khi giảng nói pháp ấy, có hai trăm Tỳ-kheo không thọ pháp hữu lậu, tâm được giải thoát. Các Tỳ-kheo bạch Phật:

–Thưa Thế Tôn! Nữ biện tài này nhờ oai thần của Phật hay tự lực?

Đức Phật đáp:

–Nhờ oai thần của Phật, nhưng người nữ này cũng có sức biện tài.

Bấy giờ, nữ Vô Cấu Quang bạch Phật:

–Kính thưa Thế Tôn! Trong chúng hội này chư Tỳ-kheo, Tỳ-kheo-ni, Ưu-bà-tắc, Ưu-bà-di vui lòng nguyện muốn nghe cách tu hạnh thiện ra sao, để bỏ thân nữ, mau chóng thành thân nam và có thể phát tâm Bồ-đề Vô thượng. Nguyện xin Đức Thế Tôn vì chúng con giảng nói.

Vì muốn cho bốn chúng được thành tựu lợi ích, Đức Phật bảo nữ Vô Cấu Quang:

–Nếu người nữ thành tựu được một pháp thì xa lìa thân nữ, mau chóng thành thân nam. Pháp ấy là gì? Là thâm tâm luôn cầu ở Bồ-đề. Vì sao? Vì nếu có người nữ phát tâm Bồ-đề, là tâm của người đại thiện, tâm của đại trượng phu, tâm của đại Tiên nhân, tâm chẳng dưới người, tâm mãi mãi xa lìa hàng Nhị thừa, tâm có thể phá trừ mọi lý luận của ngoại đạo, tâm trong ba đời là cao tột, tâm có khả năng diệt trừ phiền não, không hỗn tạp, kết tập thanh tịnh. Nếu những người nữ phát tâm Bồ-đề thì tâm sẽ không tạp nhiễm, không còn những ràng buộc của phiền não. Và vì không còn tạp nhiễm nên mãi xa lìa thân nữ và thành thân nam. Những căn lành có được phải hồi hướng nơi Bồ-đề Vô thượng. Đó gọi là một pháp.

Lại có người nữ thành tựu hai pháp, có thể xa lìa thân nữ, mau

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

thành thân nam. Hai pháp ấy là gì? Nghĩa là trừ tâm kiêu mạn, lia bỏ đối trá, không làm điều mờ ám mê hoặc. Nguyện xa lia thân nữ, mau chóng thành thân nam, căn lành có được đều hồi hướng nơi Bồ-đề Vô thượng. Đó là hai pháp.

Lại có người nữ thành tựu ba pháp, có thể lia bỏ thân nữ, mau thành thân nam. Ba pháp là gì?

1. Thân nghiệp trong sạch, thân giữ ba giới.
2. Khẩu nghiệp trong sạch, miệng phải xa lia bốn lỗi.
3. Ý nghiệp trong sạch, xa lánh mọi tức giận, tà kiến, ngu si.

Lấy mười điều tốt làm phát sinh căn lành, nguyện lia thân nữ, mau thành thân nam, hồi hướng nơi Bồ-đề.

Đó là ba pháp.

Lại có người nữ thành tựu bốn pháp, xa lia được thân nữ, mau chóng thành thân nam. Bốn pháp là gì?

1. Không giận hờn.
2. Không sân hận.
3. Không tùy theo phiền não.
4. Trụ ở sức nhẫn nhục.

Đó là bốn pháp.

Lại có người nữ thành tựu năm pháp, tức được xa lia thân nữ mau thành thân nam. Năm pháp là gì?

1. Vui cầu pháp thiện.
2. Tôn trọng chánh pháp.
3. Lấy chánh pháp để tự an vui.
4. Đối với người giảng nói pháp phải kính như thầy.
5. Như giáo lý mà tu hành, lấy căn lành đó nguyện xa lia thân nữ, mau thành thân nam, hồi hướng nơi Bồ-đề.

Đó là năm pháp.

Lại có người nữ thành tựu sáu pháp, được xa lia thân nữ, mau thành thân nam. Sáu pháp là gì?

1. Luôn niệm Phật, nguyện thành thân Phật.
2. Luôn nhớ nghĩ pháp, muốn chuyển bánh xe pháp.
3. Luôn nhớ nghĩ đến Tăng muốn bảo vệ Tăng.
4. Luôn nhớ giữ giới, muốn đầy đủ các nguyện.
5. Luôn nhớ nghĩ thực hành bố thí, muốn xả bỏ tất cả phiền não

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

cầu uest.

6. Luôn nhớ nghĩ đến chư Thiên, muốn chư Thiên trong khắp cõi trời được Nhất thiết chủng trí.

Đó là sáu pháp.

Lại có người nữ thành tựu bảy pháp, được xa lìa thân nữ, mau chóng thành thân nam. Bảy pháp là gì?

1. Đối với Phật có được niềm tin không hoại.
2. Đối với các pháp có được niềm tin không hoại.
3. Đối với Tăng có được niềm tin không hoại.
4. Không thờ kính các vị trời khác, chỉ thờ kính Đức Phật.
5. Không tích chứa sự tham lam keo kiệt, nói được phải làm được.

6. Luôn nói lời không dối, thường ngay thẳng chân thật.

7. Oai nghi đầy đủ.

Đó là bảy pháp.

Lại có người nữ thành tựu tám pháp, nên được xa lìa thân nữ, mau chóng thành thân nam. Tám pháp là gì?

1. Không nặng tham ái với người nam.
2. Không nặng tham ái với người nữ.
3. Không nặng tham ái với chồng.
4. Không ưa thích y phục chuỗi ngọc.
5. Không tham đắm vào việc trang sức, xoa hương thơm.
6. Không ham muốn nhiều về ăn uống.
7. Không tham tiếc các vật bố thí, thường nhớ nghĩ, sinh vui vẻ.
8. Thường hành thanh tịnh, luôn biết xấu hổ.

Đó là tám pháp.

Lại có người nữ thành tựu chín pháp, được xa lìa thân nữ, mau thành thân nam. Chín pháp là gì?

Nghĩa là chấm dứt chín pháp khổ não. Ghét bỏ cái gì mình yêu thích, đã ghét, nay ghét và sẽ ghét. Yêu thích cái gì mình ghét, đã yêu thích, nay yêu thích và sẽ yêu thích. Đối với cái gì mình đã ghét, nay ghét và sẽ ghét. Đó là chín pháp.

Lại có người nữ thành tựu mười pháp, được xa lìa thân nữ, mau thành thân nam. Mười pháp là gì?

1. Không tự đại.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

2. Trừ bỏ kiêu mạn.
3. Kính trọng bậc tôn trưởng.
4. Lời nói phải thành thật.
5. Không hiềm khích, sân hận.
6. Không nói lời thô bỉ.
7. Không ngại khó khăn để dạy bảo.
8. Không tham lam nuôi tiếc.
9. Không bạo ác.
10. Không đùa cợt.

Đó là mười pháp.

Này thiện nữ! Nếu người nữ có khả năng xét xem lỗi lầm nơi thân nữ một cách như thật, tâm sinh nhàm chán xa lìa thì liền xa lìa thân nữ, mau chóng thành thân nam. Thân người nữ lỗi lầm là thân có tâm tham dục, sân si và các thứ phiền não khác, nên tôn trọng thân nam. Lại, trong thân đó có một trăm ổ trùng, luôn làm nhân duyên cho khổ hoạn, sâu muộn, nên thân người nữ nặng về phiền não, phải khéo suy nghĩ quán sát. Thân ấy là đồ chứa không sạch, đầy những cấu uế. Như giếng khô, thành trống, thôn xóm bị phá hoại, khó có thể ưa thích. Vậy phải sinh nhàm chán xa lìa thân ấy.

Lại quán thân này như người hầu gái, không tự tại, luôn vì chuyện nam nữ, y phục, ăn uống, gia nghiệp, nên phải hầu hạ rất khổ não, cần phải dứt trừ, như lìa bỏ đồ nhơ bẩn, không sạch. Chín tháng mang thai, thân nhiều nhọc nhằn, chẳng phải là một. Khi sinh chịu đau đớn, tánh mạng khó bảo tồn. Vì vậy, người nữ phải nên nhàm chán, xa lìa thân nữ.

Lại nữa, dù người nữ sinh ở vương cung thì trọn đời cũng lệ thuộc nơi người khác. Như nô tỳ theo sự sai khiến của đại gia. Như đệ tử hầu hạ thầy, luôn chịu đau khổ do nhiều thứ: Đao, gậy, ngói, đá, đấm, đánh, nói lời thô ác, mạ nhục, chịu nhiều khổ não không tự tại. Vì thế người nữ nên sinh tâm nhàm chán, xa lìa thân ấy.

Lại nữa, thân nữ thường bị ràng buộc, giam hãm như rắn, chuột trong hang, không dám ra ngoài. Người nữ lại bị ràng buộc do nhiều phép tắc, không tự tại, thường ở bên cạnh người khác để hầu hạ, thừa bảm, cung cấp, phục vụ ăn uống. Quần áo, hương hoa, dầu có đầy đủ các thứ chuỗi ngọc, trang điểm cũng chỉ là voi, ngựa, xe cộ.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Do vậy nên phải nhàm chán, xa lìa thân nữ. Thân nữ lại bị người khác sai khiến, không được tự tại. Người nữ phải đảm đương, làm lụng nhiều công việc như giã thuốc, xay gạo, nấu, nghiền đậu nành, lúa mì lớn nhỏ, dệt vải, quay tơ, nhiều thứ khổ nhọc như thế, phải phục dịch vô số kẻ. Nên người nữ phải biết thân này là hoạn nạn, mong cầu mãi lìa xa những cái khổ. Phải lấy pháp này dạy lại người khác, thường nhớ lời chân thành của Như Lai. Ca ngợi việc xuất gia, báo đền ân Phật, phải phát tâm, nguyện lìa thân nữ, để mau được thân nam. Ở trong pháp Phật xuất gia tu đạo, không được tham cầu hoa hương, trang sức, chuỗi ngọc, rong chơi nơi vườn rừng. Đối với y phục, ăn uống, vật trang nghiêm cho thân vừa đủ. Phải xem việc đem thân hầu hạ quyến thuộc như cái máy, như tượng gỗ, khiêng lên, hạ xuống vậy thôi. Thân này giả tạo tích chứa thịt máu, chẳng bao lâu sẽ hoại diệt. Thân này như nhà xí, có chín lỗ, lưu thông toàn những thứ không sạch. Thân này chỉ có kẻ ngu si mới đắm chìm, nó chẳng qua là do bốn đại hợp thành. Thân này các ấm như là oan gia. Thân này giả tạo trống rỗng, không chắc thật, không vững vàng, như làng xóm bỏ hoang. Thân này không chủ, do cha mẹ sinh ra, lại lấy hành nghiệp để trang sức. Thân này không sạch sẽ, rõ ràng là dơ bẩn. Thân này chỉ là đồ chứa nước tiểu, phân, đừng chần chừ, hãy vứt bỏ, không nên đắm mê nó. Thân này cận kề cái chết, thở ra mà không thở vào là đã dứt mất. Thân này vô ngã như cây cỏ, ngôi đá. Thân này vô tác từ nhân duyên sinh. Thân này khi vứt bỏ ngoài nghĩa trang sẽ làm thức ăn cho chim, chó sói. Thân này là chỗ gom tụ các khổ, là cái nguy khốn của bốn trăm lẻ bốn thứ bệnh. Thân này mang nhiều bệnh tật: phong hàn, lạnh nóng và phải luôn dùng thuốc để giữ nó tồn tại, nhưng rồi cuối cùng cũng đưa đến sự tan rã. Thân này không biết báo ân, lấy ăn uống nuôi dưỡng không biết đủ. Thân này vô tri bên trong không biết ai tạo ra. Thân này đằng sau là cái chết. Người nữ phải xem xét thân như thế, sinh tâm nhàm chán tu hành pháp thiện. Khi tu pháp thiện nếu có vật thực hoa quả thơm ngon, trước dâng chư Phật, Bồ-tát là ruộng phước vô thượng và cha mẹ, sư trưởng, sau đó mới ăn. Phải suy nghĩ: “Nay ta dâng cúng hoa quả thơm ngon cùng với lòng tôn trọng nơi ruộng phước thanh tịnh, nguyện xin được xa lìa thân nữ, để được thân nam.”

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Khi Phật thuyết giảng pháp này, trong chúng hội có năm trăm Tỳ-kheo-ni đều phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác và nói: “Chúng con có được căn lành, nguyện bỏ thân nữ, mau được thân nam.”

Bấy giờ, trong chúng hội có bảy mươi lăm Cư sĩ nữ nghe Phật thuyết pháp này, tâm họ vui mừng khôn xiết, nên đều lấy chuỗi ngọc đồ trang sức mang trên thân tung rải lên chỗ Đức Phật. Nhờ thần lực của Phật, số chuỗi ngọc này bay lên trên đỉnh đầu Phật, ở giữa không trung hóa thành bảy mươi lăm đài báu có bốn trụ ngay thẳng, trang nghiêm trông thật đẹp và đáng yêu. Trong đài, có nhiều tòa châu báu, mỗi cái đều có Đức Như Lai ngồi trên đó với đại chúng Tỳ-kheo, Bồ-tát trước sau vây quanh, tự nhiên hiện ra như vậy. Thấy Phật biến hóa thần thông, những Cư sĩ nữ này bội phần vui mừng, họ đến trước Đức Phật đánh lễ sát chân Phật, nhiễu quanh bên phải ba vòng và thưa:

–Kính thưa Thế Tôn! Chúng con có được căn lành, nên nay mới cùng nhau hội hợp, đồng phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, được xa lìa thân nữ, hồi hướng nơi Bồ-đề Vô thượng. Đức Thế Tôn lòng lành, rộng nói lỗi lầm của thân người nữ, thật đúng như lời Đức Thế Tôn dạy. Chúng con nay siêng năng tu phương tiện, vĩnh viễn xa lìa những lỗi lầm xấu ác. Từ nay cho đến trọn đời, phụng trì năm giới, tịnh tu phạm hạnh, đem căn lành này cùng tất cả chúng sinh đều thành tựu Chánh đẳng Chánh giác.

Bấy giờ, Tôn giả Xá-lợi-phất nói với các Cư sĩ nữ:

–Chị em có thể làm tiếng gầm sư tử như thế thật là hiếm có. Chồng các chị có cho phép các chị tu phạm hạnh không? Phải hỏi họ.

Các Cư sĩ nữ bạch Tôn giả Xá-lợi-phất:

–Nếu chúng con từng người phải hỏi chồng: “Tôi từ đâu đến, để sinh ở đây? Khi chết ở nơi này, sẽ sinh ở đâu?” Tuy làm chồng nhưng không thể đáp. Như vậy hỏi làm gì.

Thưa Tôn giả Xá-lợi-phất! Nếu đem vấn đề này thưa hỏi Như Lai: “Chúng con chết ở đâu, lại sinh ở nơi này. Chết ở nơi này, lại sinh ở đâu?” Như Lai biết rõ, nhất định sẽ vì chúng con mà phân biệt giảng nói.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Vì vậy Như Lai là cha mẹ chúng con, là Thế Tôn của chúng con, là Đại sư của chúng con, là ruộng phước của chúng con, là hòn đảo quý báu để chúng con nương tựa. Nay chúng con tu phạm hạnh cần gì phải hỏi chồng. Từ nay trở đi, chúng con siêng năng tu tập theo phương tiện, không lệ thuộc chồng như người nữ khác. Vì sao? Nếu người nào có khả năng trừ được những trói buộc của tham dục, sân giận, ngu si thì người ấy trọn đời không bị ràng buộc. Nay thân tâm của chúng con sẽ vì chồng con, dốc sức tu hành phạm hạnh há không vui sao?

Thưa Tôn giả Xá-lợi-phất! Còn nếu chẳng phải là chồng của chúng con, mà khởi tưởng là chồng, xâm đoạt thân mạng thì chúng con vẫn quyết tâm tịnh tu phạm hạnh, không hề hối hận.

Bấy giờ, Tôn giả Xá-lợi-phất bảo các Cư sĩ nữ:

–Các người luôn siêng năng tu phương tiện để được xa lìa thân nữ. Vì sao? Vì thân nữ không thể chứng đắc đạo quả Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác.

Các Cư sĩ nữ bạch Tôn giả Xá-lợi-phất:

–Chúng con từ nay không khởi phiền não của người nữ nữa.

Nói rồi đánh lễ sát chân Phật và thưa:

–Kính thưa Thế Tôn! Nay chúng con đánh lễ nơi chân Thế Tôn. Chúng con thề, nếu không chuyển được thân nữ thành thân nam thì nhất định không đứng dậy.

Phật bảo:

–Này các chị em! Ta thường nói, người nữ cũng có thể làm những việc dũng mãnh như người nam. Này các chị em! Có mười sáu pháp, nếu có khả năng tu hành, tùy theo ý nguyện mong cầu thì đều được như ý. Mười sáu pháp đó là:

1. Giới thanh tịnh.
2. Tâm thanh tịnh.
3. Không thanh tịnh.
4. Vô nguyện thanh tịnh.
5. Vô tướng thanh tịnh.
6. Vô tác thanh tịnh.
7. Biết thân nghiệp như cái bóng.
8. Biết khẩu nghiệp như tiếng vang.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

9. Biết ý nghiệp như huyễn.
10. Biết pháp duyên khởi.
11. Xa lìa nhị biên.
12. Khéo biết về nhân duyên.
13. Quán các pháp như huyễn.
14. Biết các pháp đều như mộng.
15. Tưởng các pháp như lửa cháy.
16. Thâm tâm vắng lặng.

Khi Phật thuyết giảng mười sáu pháp thanh tịnh này, mặt đất đều chấn động, do uy thần của Phật. Khi ấy, chồng của bảy mươi lăm Cư sĩ nữ đi đến chỗ Đức Phật, thấy mỗi người vợ của mình đang đánh lễ nơi chân Phật, họ hỏi Tôn giả Xá-lợi-phất:

–Vì nguyên do gì vợ chúng tôi cùng đánh lễ nơi chân Phật?

Tôn giả Xá-lợi-phất đáp:

–Những chị này nghe Phật thuyết giảng pháp xa lìa thân nữ, tâm quá vui mừng, hoan hỷ vô lượng, họ liền phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, nguyện trọn đời phụng trì giữ giới, tịnh tu phạm hạnh. Nay ở trước Phật đánh lễ nơi chân và họ thệ nguyện: “Nếu chúng con không chuyển được thân nữ này thành thân nam thì không bao giờ đứng dậy.” Nay các Cư sĩ! Các ông phải để chị em này tự tại vào trong pháp Phật, xuất gia tu đạo.

Các vị Cư sĩ thưa:

–Thưa Tôn giả! Như lời Tôn giả nói, chúng con đồng ý cho họ xuất gia. Thưa Tôn giả Xá-lợi-phất! Nay chúng con cũng muốn vào trong pháp Phật xuất gia, trước độ chúng con, sau độ người nữ.

Bấy giờ, Tôn giả Xá-lợi-phất bạch Phật:

–Thưa Thế Tôn! Những Cư sĩ nam này muốn xuất gia trong chánh pháp của Phật, nguyện xin Phật cho phép?

Phật bảo các Cư sĩ nam:

–Ở trong pháp của ta, tùy ý xuất gia.

Những Cư sĩ nam bạch Đức Phật:

–Chúng con nguyện xin xuất gia.

Phật bảo:

–Thiện lai Tỳ-kheo! Tất cả đều thành Sa-môn, thân mặc ca-sa, oai nghi thành tựu.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Bấy giờ, những Cư sĩ nữ, nhờ thần lực của Phật, từ sức của căn lành mà chánh quán, suy nghĩ, nên được lìa thân nữ biến thành thân nam. Họ nương nơi thần lực của Phật, bay lên hư không cao bằng bảy cây Đa-la, đồng lượt cùng nói kệ:

*Các pháp đều như huyễn
Chỉ do phân biệt sinh
Đối với Đệ nhất nghĩa
Không có tướng nữ nam.
Thầy ảo thuật làm trò
Ở giữa ngã tư đường
Hóa ra thân nam tử
Binh lính chiến đấu nhau.
Và cùng giết lẫn nhau
Việc ấy chẳng phải thật
Chúng con xem sinh tử
Như mộng ảo không khác.
Như người ở trong mộng
Làm ra các sự việc
Vì việc ấy không thật
Nên thức dậy chẳng thấy.
Xét kỹ cái ta thấy
Chỉ là ám nhập giới
Hình thể không chân thật
Từ đó sinh điên đảo.
Ví như trăng trong nước
Thấy được, không vớt được
Tánh pháp đồng trăng nước
Kỳ thật không tới lui.
Cũng như khi lửa cháy
Thấy có tướng dao động
Hoặc thấy là ao hồ
Nhưng nó không chân thật.
Các pháp như ngọn lửa
Tánh nóng không có thật
Phát sinh từ điên đảo*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Rốt ráo không có ngã.
Chúng con vốn thân nữ
Do điên đảo mà sinh
Nay, xét thân nam tử
Đều không, không chỗ có.
Nếu khéo biết là không
Chớ nên phân biệt không
Thì ngay pháp hiện tại
Thân chứng không chướng ngại.
Là sức cảnh giới Phật
Từ phước đời trước sinh
Hiện tiền cũng tu pháp
Liên được lìa thân nữ.
Nếu có các người nữ
Muốn trở thành thân nam
Nên phát tâm Bồ-đề
Ý nguyện sẽ thành tựu.*

Bấy giờ, những người chuyển từ thân nữ, xuất gia làm Bồ-tát, từ hư không hạ xuống, đánh lễ sát chân Phật và nói với những Cư sĩ chồng mình:

–Này Thiện tri thức! Các vị phải phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Phật ra đời là khó, không sinh nơi các nạn lại còn khó hơn. Dùng lòng thương rộng lớn, vì tất cả chúng sinh mà phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, đó cũng lại khó. Các vị có thể phát tâm Bồ-đề cúng dường Phật quá khứ, hiện tại, vị lai.

Khi ấy, các Tỳ-kheo nói với các Bồ-tát chuyển từ thân nữ:

–Các vị đều là Thiện tri thức của chúng tôi, có khả năng giáo hóa chúng tôi, vì chúng sinh mà phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Nay trước Đức Phật, chúng tôi phát tâm Bồ-đề, nguyện vào đời vị lai được thành Phật như Thế Tôn Thích-ca Mâu-ni, Ứng Cúng Chánh Đẳng Chánh Giác.

Bấy giờ, các vị Bồ-tát chuyển từ thân nữ, bạch Phật:

–Kính thưa Thế Tôn! Nguyện cho chúng con xuất gia không phải như pháp xuất gia của thiện lai Tỳ-kheo. Chúng con cũng không muốn xuất gia cùng hàng Thanh văn.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Đức Thế Tôn bảo Bồ-tát Di-lặc:

–Ông hãy vì các thiện nam này mà đúng như pháp cho họ xuất gia.

Bồ-tát Di-lặc thưa:

–Bạch Thế Tôn! Con sẽ thực hiện việc ấy.

Lúc này, nữ Vô Cấu Quang đến chỗ mẹ thưa:

–Mẹ nên phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, nếu mẹ phát tâm thì con đã đền đáp được công ơn của mẹ.

Người mẹ nói:

–Ta đã phát tâm rồi. Vì sao? Vì ta mang thai con mười tháng, từ lúc ấy đến nay, tâm không sinh tham lam, keo kiệt, phá giới, tâm không sân hận, không lười biếng, loạn niệm, ác tuệ, tà kiến, tham dục, nóng giận, luôn an vui nên thân tâm an lạc. Trong mộng thường thấy các vị Như Lai, với các Tỳ-kheo Tăng trước sau vây quanh nghe thuyết pháp. Khi ấy, tâm ta suy nghĩ: “Ta đang mang thai đứa con trong bụng chắc là Bồ-tát nên trong mộng mới thấy thân Như Lai.” Tâm rất vui mừng, nên liền phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Nay con khuyên, mẹ phát tâm ngay.

Bấy giờ, nơi tay trái của nữ Vô Cấu Quang tự nhiên biến ra lọng báu tuyệt đẹp và đem đến chỗ mẹ, thưa:

–Thưa mẹ, mẹ cầm lọng báu này dâng lên Đức Như Lai và phải phát nguyện lớn: Vì chư Thiên và cõi người, nguyện làm lọng pháp báu.

Khi đó, phu nhân Tịnh Nhật bèn cầm lọng báu dâng lên Đức Như Lai, rồi phát nguyện:

–Từ căn lành này, vào đời vị lai con sẽ vì chư Thiên và người đời mà làm lọng pháp báu.

Đức Thế Tôn bảo Tôn giả Xá-lợi-phất:

–Nữ Vô Cấu Quang này, dùng thần thông diệu dụng từ cõi nước của Phật Vô Cấu Xưng Vương, hiện thọ thân nữ đi đến cõi này. Đây Tôn giả Xá-lợi-phất! Người nữ ấy vốn là Bồ-tát tên Vô Cấu Quang, đã chứng quả vị không thoái chuyển nơi Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Vì để thành tựu cho chúng sinh nên hiện thân nữ, chẳng phải là do nghiệp. Đây Tôn giả Xá-lợi-phất! Ông có thấy bảy mươi lăm phụ nữ chuyển thành thân nam không?

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Tôn giả Xá-lợi-phất thưa:

–Dạ thấy.

Phật bảo Tôn giả Xá-lợi-phất:

–Đời trước họ đều là cha mẹ của người nữ này. Nay Tôn giả Xá-lợi-phất! Nữ Vô Cấu Quang nơi nhiều kiếp đã phát nguyện: “Nếu có chúng sinh nào là cha mẹ của ta, ta phải giúp họ chứng đắc không thoái chuyển nơi đạo quả Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác.” Nay Tôn giả Xá-lợi-phất! Tam thiên đại thiên thế giới có vô số tinh tú, nhưng có thể dễ biết. Còn cha mẹ đời trước của nữ Vô Cấu Quang này, được người nữ khuyên tu hành pháp thiện chứng không thoái chuyển nơi đạo quả Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác thì không thể biết được.

Bấy giờ, nữ Vô Cấu Quang ở trước Phật đánh lễ sát chân, nói:

–Các pháp không có nam nữ. Lời nói ấy nếu thật thì thân nữ con hóa thành thân nam.

Vừa nói xong, tam thiên đại thiên thế giới đều chấn động đủ sáu cách. Nữ Vô Cấu Quang biến mất, hóa thành thân nam, đầy đủ tướng tốt trang nghiêm.

Tôn giả Xá-lợi-phất nói với Bồ-tát Vô Cấu Quang:

–Này Nhân giả! Chưa chứng Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác mà có thể làm Phật sự, việc này thật là hiếm có.

Bồ-tát Vô Cấu Quang nói với Tôn giả Xá-lợi-phất:

–Thật như lời Tôn giả nói, chư Đại Bồ-tát phát thệ nguyện lớn trang nghiêm, muốn thành tựu lợi ích cho tất cả chúng sinh, thật là hiếm có. Ví như cây A-già-lâu có bao nhiêu hoa lá đều tỏa ra hương A-già-lâu. Chư Đại Bồ-tát cũng như vậy, đều có phát một tâm thiện, cũng vì Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, đều làm cho hương công đức nơi pháp Phật tỏa ra.

Khi giảng nói pháp như thế, trong chúng hội có một vạn hai ngàn chúng sinh phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Mặt đất chấn động, chư Thiên trên hư không mưa các loại hoa, nhạc cụ chư Thiên không đánh mà tự kêu vang và cùng nói:

–Bồ-tát Vô Cấu Quang này giảng nói pháp chân tịnh. Nếu có chúng sinh nghe được pháp này, thâm tâm tin ưa thì đạt được oai lực lớn, xa lìa nhiều hoạn nạn, tu được các hạnh thiện. Nếu có người nữ

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

được nghe kinh này thì nên biết thân ấy là cuối cùng. Vì sao? Vì kinh này nói rộng về những lỗi lầm của thân người nữ, cũng giảng nói rộng về các hạnh nguyện để được xa lìa thân nữ, đạt được pháp thanh tịnh.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn bảo A-nan:

–Ông hãy thọ trì kinh này, đọc tụng, phổ biến tạo lợi ích, vì người khác giảng nói rộng khắp nơi. Vì sao? Đây Tôn giả A-nan! Như có người nữ dùng nhiều thứ châu báu, đầy cõi Diêm-phù-đề, cúng dường Phật Thế Tôn, dùng căn lành đó để cầu xa lìa thân nữ. Lại có người nữ, nghe kinh này, vui vẻ tin hiểu, dùng căn lành ấy để cầu xa lìa thân nữ, A-nan nên biết, người sau sẽ mau chóng thành tựu hơn.

Tôn giả A-nan bạch Phật:

–Kinh này tên gọi là gì và thọ trì ra sao?

Phật bảo Tôn giả A-nan:

–Kinh này gọi là Chuyển Thân Nữ Nhân hay là Bồ-Tát Vô Cấu Quang Sở Vấn, hoặc gọi là Vô Quá Xưng Bồ-Tát Đạo Giáo, phải nhớ thọ trì.

Phật thuyết giảng kinh xong, Bồ-tát Vô Cấu Quang, chư Bồ-tát nơi các cõi khác đến, cùng cha mẹ của Vô Cấu Quang, trưởng lão A-nan, chư Thiên, các chúng Càn-thát-bà, A-tu-la, Nhân phi nhân, tất cả đều vui mừng khôn xiết, đánh lễ và nguyện phụng hành.

